

Ο «κίνδυνος της μακροζωίας» απαιτεί μεταρρυθμίσεις στο συνταξιοδοτικό σύστημα

Οι ταχύτερες εξελίξεις στην ιατρική και στη φαρμακευτική επιστήμη έχουν αυξήσει το προσδόκιμο ζωής από 42 χρόνια σε 84 έτη στις μέρες μας. Τα ευχάριστα νέα για την ανθρωπότητα είναι το γεγονός ότι η «αιώνια νεότητα» είναι πλέον πολύ κοντά! Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα (World Bank), όσα παιδιά έχουν γεννηθεί από το 2005 και μετά, προβλέπεται ότι θα ζήσουν κατά μέσο όρο 100 χρόνια. Επίσης

σύμφωνα με τον ελληνοαμερικανό επίτιμο καθηγητή του Πανεπιστημίου MIT Nicholas Negroponte, έχει ήδη γεννηθεί το παιδί που θα ξεπεράσει τα 150 έτη ζωής.

Τα δυσάρεστα νέα είναι ότι τα υπάρχοντα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά συστήματα έχουν σχεδιαστεί πάνω στην υπόθεση ότι το προσδόκιμο ζωής θα είναι τα 74 έτη! Ο κίνδυνος αυτός, στη διεθνή βιβλιογραφία χαρακτηρίζεται ως «Ο κίνδυνος της μακροζωίας - The risk of longevity».

Ιδιαίτερο πρόβλημα έχουν ορισμένες χώρες της Ευρώπης και μεταξύ αυτών και η χώρα μας. Το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι ζουν περισσότερο, δημιουργεί μια αυξανόμενη πίεση στα συνταξιοδοτικά συστήματα σε μια εποχή που οι δημόσιες δαπάνες για τη σύνταξη είναι ήδη υπό πίεση και η αναμενόμενη ύφεση από την επιδημία φαίνεται να είναι έντονη.

Ανεξάρτητα όμως από την επερχόμενη ύφεση τα δημογραφικά στοιχεία για ολόκληρη την Ευρώπη είναι ανησυχητικά, αφού ο αριθμός των ανθρώπων ηλικίας 65 ετών και άνω σε σχέση με τα άτομα ηλικίας 15 έως 64 ετών αναμένεται να διπλασιαστεί μεταξύ 2013 και 2060. Σύμφωνα με τις προβλέψεις της ΕΕ, οι εισφορές 4 εργαζομένων καλύπτουν τη σύνταξη ενός συνταξιούχου, ενώ το 2060 η αναλογία αυτή θα έχει περιοριστεί στο 2:1. Αν αυτή η πρόβλεψη επιβεβαιωθεί θα υπάρξουν σημαντικές επιπτώσεις στη βιωσιμότητα εκείνων των εθνικά θεσμοθετημένων δημοσίων συνταξιοδοτικών συστημάτων που στηρίζονται κυρίως στο σύστημα PAYG (Pay As You Go), δηλαδή εκείνα τα συστήματα που χρηματοδοτούν τους συνταξιούχους από τις εισφορές των

σμερινών εργαζομένων, όπως είναι το δικό μας σήμερα. Για τον λόγο αυτό τα συγκεκριμένα συστήματα είναι πολύ ευαίσθητα στις δημογραφικές μεταβολές και χρειάζονται άμεσα μεταρρυθμίσεις και προσαρμογές στη νέα πραγματικότητα. Παράλληλα, αυξάνονται και τα χρόνια που παραμένει κάποιος στη σύνταξη, διότι έχει αυξηθεί αισθητά και το προσδόκιμο ζωής. Τα τελευταία 60 χρόνια λόγω των ιατρικών και φαρμακευτικών εξελίξεων, κάθε 5 χρόνια το προσδόκιμο ζωής αυξάνεται κατά ένα έτος. Τη δεκαετία του 1960 το προσδόκιμο ζωής ήταν 69 ετών, ενώ σήμερα έχει φτάσει στα 84 έτη. Αν υπολογίσουμε ένα επιπλέον έτος σύνταξης ανά πέντε χρόνια τότε σήμερα η μέση διάρκεια σύνταξης είναι 12 χρόνια παραπάνω (ΟΟΣΑ, 2018).

Στη χώρα μας πέρα από τον «κίνδυνο της μακροζωίας», οι εργαζόμενοι που «κουβαλούν» το βάρος χρηματοδότησης του συνταξιοδοτικού συστήματος συνεχώς μειώνονται, πρωτίστως εξαιτίας της υπογεννητικότητας και δευτερευόντως λόγω της ανεργίας, του brain drain, των χαμηλών μισθών και του μεταναστευτικού προβλήματος της χώρας, μιας και οι μετανάστες δεν ενσωματώνονται εύκολα στο εργατικό δυναμικό της χώρας. Το δημογραφικό αποτελεί ένα πολύ σημαντικό πρόβλημα στη χώρα μας και πρέπει να δοθούν επιπρόσθετα κίνητρα για τον θεσμό της οικογένειας.

Πιο συγκεκριμένα, οι γυναίκες στην Ελλάδα γεννούν ανά μέσο όρο μόλις 1,3 παιδιά (1,6 στην Ευρώπη) ενώ για να είναι το σύστημα σε ισορροπία, δηλαδή να αυξάνεται ανάλογα και ο ενεργός εργασιακός πληθυσμός, πρέπει να γεννά κατά μέσον όρο 2,1 παιδιά. Ένα άλλο ανησυχητικό στατιστικό δημογραφικό στοιχείο είναι, ο λόγος του πληθυσμού πάνω από 65 ετών προς το σύνολο του ενεργού πληθυσμού έχει φτάσει από 14.4% το 1960 στο 33,1% το 2016 ενώ με βάση τις εκτιμήσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το 2040 ο λόγος αυτός θα ανέλθει στο 58,4%.

Δυστυχώς η χώρα μας μετά από μία υπερδεκαετή περίοδο λαϊκισμού, οικονομικής στασιμότητας και υπερχρέωσης δέχεται ένα χτύπημα από την επιδημία χωρίς να είχε προχωρήσει στις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις που θα έκαναν τη χώρα μας ανταγωνιστική σε έναν κόσμο που κινείται με μεγάλες ταχύτητες.

Ο Νικόλαος Φίλιππας είναι καθηγητής Χρηματοοικονομικής στο Πανεπιστήμιο του Πειραιώς, πρόεδρος και ιδρυτής του Ινστιτούτου Χρηματοοικονομικού Αλφαριθμητικού

Δημογραφικό: Το ζήτημα που απειλεί πλέον τον πυρήνα της επιβιώσής μας ως έθνος

Μόνο για την τριετία 2015-2017 είχαμε 100.000 περισσότερους θανάτους από γεννήσεις.

Η ελληνική κοινωνία και η ελληνική πολιτεία αντιμετώπισαν και εν πολλοίς συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν την τελευταία δεκαετία κατά κύριο λόγο τρεις μεγάλες προκλήσεις. Τρεις πολύ σοβαρές κρίσεις. Την κρίση χρέους που οδήγησε την ελληνική οικονομία στη χρεοκοπία και στα μνημόνια και δοκίμασε τις αντοχές της κοινωνικής συνοχής. Το μεταναστευτικό και τις συνεχείς μεταναστευτικές ροές από την Τουρκία που έχει εργαλειοποιήσει ως μοχλό πίεσης προς την Ελλάδα και την Ευρώπη τους μετανάστες και έχει οδηγήσει σε απόγνωση τις κοινωνίες των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Τι διαρκώς κλιμακούμενη απειλή της Τουρκίας με συνεχείς προκλητικές και επιθετικές ενέργειες κατά της Ελλάδας και των κυριαρχικών της δικαιωμάτων.

Τρία μεγάλα κεφάλαια της τελευταίας δεκαετίας που η λύση τους απαιτεί εθνική γραμμή, εθνική συνεννόηση της ελληνικής κοινωνίας και των πολιτικών κομμάτων.

Τρία μεγάλα ζητήματα που έβγαλαν από το κάδρο της επικαιρότητας, το άφησαν ξεχασμένο στη γωνία το μεγαλύτερο ίσως πρόβλημα που αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια η χώρα μας. Ένα ζήτημα που απειλεί πλέον τον πυρήνα της επιβιώσής μας ως έθνος. Το δημογραφικό.

Η Ελλάδα γερνάει. Δυστυχώς γερνάει επικίνδυνα. Και αν δεν ληφθούν μακροπρόθεσμα μέτρα, με απόλυτη εθνική συνεννόηση, το δημογραφικό από κρίση σήμερα θα καταστεί εθνική τραγωδία αύριο με δική μας ευθύνη.

Τα στοιχεία όλων των ερευνών καταδεικνύουν τη σοβαρότητα του προβλήματος εστιάζοντας σε δύο πολύ σημαντικά και ανησυχητικά ευρήματα. Τη χαμηλή γονιμότητα και τη γήρανση του πληθυσμού.

Ο πληθυσμός της χώρας το 1950 ήταν 7,6 εκατ., ενώ το 2015 ήταν 10,8 εκατομμύρια. Ομως, παρά τη φαινομενική αύξηση του πληθυσμού δυσάρεστα είναι τα ποιοτικά στοιχεία των ερευνών. Πρώτον, το 1950 ο μέσος όρος του πληθυσμού ήταν τα 30 έτη, ενώ σήμερα είναι τα 43 έτη. Δεύτερο, οι γεννήσεις ανά γυναίκα το 1950 ήταν κοντά στις τέσσερεις, ενώ σήμερα ο δείκτης αυτός έχει πέσει στο 1,6. Τρίτον, σήμερα οι πολίτες άνω των 65 ετών είναι το 21% του πληθυσμού, ενώ το 2050 η κατηγορία αυτή θα φθάσει στο 33%. Τέταρτο στοιχείο, ο πληθυσμός της χώρας βαίνει για πρώτη φορά μεταπολεμικά από το 2011 μειούμενος, το 2017 το ισοζύγιο θανάτων-γεννήσεων ήταν αρνητικό. Μόνο για την τριετία 2015-2017 είχαμε 100.000 περισσότερους θανάτους από γεννήσεις.

Τα σενάρια των ερευνών σοκάρουν. Είναι εθνική ανάγκη να ενεργοποιηθούμε. Άμεσα.

Το 2050 ο πληθυσμός θα μειωθεί στα 8,9 εκ. Το 2080 στα 7,3 εκατ., ενώ το 2100 το αισιόδοξο σενά-

ριο μιλάει για 5,5 εκατ., ενώ το απαισιόδοξο για 4,7 εκατομμύρια. Ένας επικίνδυνος εχθρός απειλεί την πατρίδα μας, την κυριαρχία, την ύπαρξή μας.

Τα πρώτα βήματα της πολιτείας είναι προς την σωστή κατεύθυνση. Με βασικούς πυλώνες ενός σχεδίου 4 κατευθύνσεων το οποίο περιλαμβάνει μείωση του βάρους για την απόκτηση παιδιού, στήριξη των εργαζόμενων γονέων –κυρίως των γυναικών επιστροφή των νέων που έφυγαν και διαγενεακή αλληλεγγύη μέσω ενός σύγχρονου ασφαλιστικού συστήματος.

Η άμεση ενίσχυση για κάθε παιδί το οποίο θα γεννιέται στη χώρα μας, ώστε να αντιμετωπίζονται οι αυξημένες ανάγκες του πρώτου καιρού που αποτελούν σημαντικό ανασχετικό παράγοντα στα νέα ζευγάρια, είναι ένα μέτρο προς τη σωστή κατεύθυνση. Οπως και η αύξηση του αφορολόγητου για κάθε παιδί ή η υπαγωγή όλων των βρεφικών ειδών στον χαμηλό συντελεστή ΦΠΑ ή η συμμετοχή όλων των παιδιών στους παιδικούς σταθμούς. Στο ίδιο μήκος κύματος και τα μέτρα για την ενίσχυση της τρίτεκνης και πολύτεκνης οικογένειας.

Μέτρα που είναι μακριά από τις λογικές των απολαβών με μορφή φιλοδωρήματος. Αλλά τα μέτρα αυτά δεν επαρκούν.

Στο πλαίσιο των προτάσεων για τη χάραξη μιας μακροχρόνιας οικογενειακής πολιτικής, πρέπει να δοθεί έμφαση και προτεραιότητα στην κοινωνική και οικονομική

προστασία των οικογενειών, στην υποστήριξη της μητρότητας με τη δημιουργία ενός θετικού περιβάλλοντος για την οικογενειακή ζωή, στην ενταξιοποίηση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής. Με στόχο πάντα τη σταθερότητα και την παρακολούθηση των εφαρμοζόμενων πολιτικών.

Οι καθοριστικοί όμως παράγοντες για την αναστροφή της σημερινής αρνητικής και ανησυχητικής δημογραφικής τάσης είναι η οικονομική ανάπτυξη και η ευημερία της ελληνικής κοινωνίας, κάτι που θα καταστήσει κάθε πολίτη σίγουρο και ασφαλή για το μέλλον.

Το δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι απλά ένα άλλο ζήτημα. Είναι ένα εθνικό θέμα. Το ίδιο σοβαρό, αν όχι σοβαρότερο από τα άλλα εθνικά θέματα. Και απαιτείται να αντιμετωπιστεί με σοβαρότητα και εθνική συναίνεση. Με ένα εθνικό πρόγραμμα διαρκείας πάνω από κόμματα.

Το δημογραφικό όμως δεν είναι πρόβλημα που απειλεί μόνο την Ελλάδα και την ύπαρξή της. Είναι πανευρωπαϊκό. Η Ευρώπη το 2050 θα χρειάζεται 50.000.000 νέους εργαζόμενους για να μπορέσει να στηρίξει το κοινωνικό δίκτυο προστασίας των αδυνάμων. Να στηρίξει το κοινωνικό κράτος. Και στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει η Ευρώπη να βάλει την κρίση του δημογραφικού στην κορυφή της ατζέντας της. Να δώσει λύσεις. Σήμερα, όχι αύριο.

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ Κ. ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗ

3. ΠΟΣΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΑΔΕΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ...

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . .01/08/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .01/08/2020

Σελίδα: 22

Πόσες ημέρες άδειας δικαιούνται οι εργαζόμενοι και πότε πρέπει να δοθεί

Της **ΡΟΥΛΑΣ ΣΑΛΟΥΡΟΥ**

Μεταξύ 1ης Μαΐου και 30 Σεπτεμβρίου οφείλουν να πάρουν άδεια τουλάχιστον οι μισοί εργαζόμενοι σε μια επιχείρηση, με τον χρόνο χορήγησης των αδειών να καθορίζεται έπειτα από συμφωνία ανάμεσα στον μισθωτό και στον εργοδότη.

Ο εργοδότης υποχρεούται να χορηγήσει την άδεια εντός δύο μηνών από το χρονικό σημείο κατά το οποίο διατυπώθηκε το σχετικό αίτημα. Επίσης, υποχρεούται να χορηγήσει την άδεια οπωσδήποτε πριν από τη λήξη του ημερολογιακού έτους, έστω και αν δεν του τη ζήτησε ο μισθωτός.

Οι ημέρες άδειας που δικαιούνται κάποιος καθορίζονται με βάση την ημερομηνία πρόσληψής του στην εργασία του, τα έτη του εργασιακού του βίου αλλά και τις ημέρες εργασίας του (πενθήμερη ή εξαήμερη). Το Κέντρο Πληροφόρησης Εργαζομένων και Ανέργων (ΚΕΠΙΕΑ/ΓΣΕΕ). Ειδικότερα, στην περίπτωση που ο εργοδότης δεν χορηγεί την άδεια που αιτήθηκε ο εργαζόμενος έως το τέλος του ημερολογιακού έτους, οφείλει να καταβάλει τις αποδοχές του οφειλόμενου χρόνου άδειας με προσαύξηση 100%, συν το επίδομα άδειας.

Οι εργοδότες οι οποίοι απασχολούν εργαζομένους που προστατεύουν παιδιά έως 16 ετών (φυσικά ή υιοθετημένα) και παιδιά άνω των 16 ετών με αναπηρία υποχρεούνται κατά τον προγραμματισμό του χρόνου χορήγησης των ετήσιων αδειών απουσίας του προσωπικού τους να λαμβάνουν υπόψη τις ανάγκες των εργαζομένων αυτών.

Η χορήγηση της ετήσιας άδειας με αποδοχές των εργαζομένων υπολογίζεται με βάση το ημερολογιακό έτος.

Κατά το πρώτο ημερολογιακό έτος που προσελήφθη ο εργαζόμενος, ο εργοδότης υποχρεούται να του χορηγήσει έως 31 Δεκεμβρίου αναλογία των ημερών άδειας που δικαιούται, σύμφωνα με τους μήνες απασχόλησής του. Κάθε εργαζόμενος με σχέση εργασίας αορίστου ή ορισμένου χρόνου δικαιούται από την έναρξη της εργασίας του μέχρι τη συμπλήρωση δωδεκαμήνου να λάβει το ποσοστό της αδειάς του.

Η αναλογία αυτή υπολογίζεται στη βάση των 20 εργάσιμων

Στην περίπτωση που ο εργοδότης δεν χορηγεί την άδεια έως το τέλος του ημερολογιακού έτους, οφείλει να καταβάλει τις αποδοχές του οφειλόμενου χρόνου άδειας με προσαύξηση 100%, συν το επίδομα άδειας.

Στη διαδικτυακή πλατφόρμα της ΓΣΕΕ μπορεί να υπολογιστεί κανείς τις ημέρες της καλοκαιρινής του άδειας με απλά βήματα.

ημερών ετήσιας άδειας για όσους εργάζονται πενήντημερο και των 24 εργάσιμων ημερών για όσους εργάζονται εξαήμερο. Κατά το δεύτερο ημερολογιακό έτος, αφού ο εργαζόμενος συμπληρώσει δωδεκάμηνη εργασία, δικαιούται άδεια 21 ημερών (πενθήμερη εργασία) και 25 ημερών (εξαήμερη εργασία).

Για το τρίτο και τα επόμενα εργασιακά έτη ο εργαζόμενος δικαιούται από την 1η Ιανουαρίου κάθε έτους την κανονική ετήσια άδεια του με αποδοχές, δηλαδή 22 ημέρες (πενθήμερη εργασία) και 26 ημέρες (εξαήμερη εργασία). Μετά τη συμπλήρωση 10 ετών εργασίας στον ίδιο εργοδότη ή προϋπηρεσίας 12 ετών σε οποιονδήποτε εργοδότη, ο εργαζόμενος δικαιούται άδεια 25 εργάσιμων ημερών (πενθήμερη εργασία) και 30 εργάσιμων ημερών (εξαήμερη εργασία). Μετά τη συμπλήρωση 25ετούς υπηρεσίας σε οποιονδήποτε εργοδότη, οι εργαζόμενοι δικαιούνται μία επιπλέον ημέρα άδειας, δηλαδή 26 ημέρες (πενθήμερη εργασία) και 31 ημέρες (εξαήμερη εργασία).

Στις ημέρες της ετήσιας άδειας υπολογίζονται μόνο οι εργάσιμες ημέρες. Ως εκ τούτου, δεν περιλαμβάνονται οι Κυριακές, οι επίσημες αργίες, οι κατ' έθιμον αργίες, οι ημέρες ασθένειας και οι ειδικές άδειες που προβλέπονται από άλλες διατάξεις, εάν συμπίπτουν με αυτή (π.χ. άδεια γάμου, άδεια γέννησης τέκνου, άδεια μητρότητας).

4. ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ...

Μέσο: ΠΑΤΡΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/07/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 01/08/2020

Σελίδα: 8

Το Δημογραφικό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα σε Ελλάδα και Ευρώπη

Η ελληνική κοινωνία, η ελληνική πολιτεία αντιμετώπιση και εν πολλοίς συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν την τελευταία δεκαετία κατά κύριο λόγο τρεις μεγάλες προκλήσεις. Τρεις πολύ σοβαρές κρίσεις. Την κρίση χρέους που οδήγησε την ελληνική οικονομία στη χρεοκοπία και στα μνημόνια και δοκίμασε τις αντοχές της κοινωνικής συνοχής. Το μεταναστευτικό και τις συνεχείς μεταναστευτικές ροές από την Τουρκία που έχει εργαλειοποιήσει ως μοχλό πίεσης προς την Ελλάδα και την Ευρώπη τους μετανάστες και έχει οδηγήσει σε απώγνωση τις κοινωνίες των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Την διαρκώς κλιμακούμενη απειλή της Τουρκίας με συνεχείς προκλητικές και επιθετικές ενέργειες κατά της Ελλάδας και των κυριαρχικών της δικαιωμάτων.

Τρία μεγάλα κεφάλαια της τελευταίας δεκαετίας που η λύση τους απαιτεί εθνική γραμμή, εθνική συνεννόηση της ελληνικής κοινωνίας και των πολιτικών κομμάτων.

Τρία μεγάλα ζητήματα που έβγαλαν από το κάδρο της επικαιρότητας, το άφραστο ξεσασμένο στη γωνία το μεγαλύτερο ίσως πρόβλημα που αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια η χώρα μας. Ένα ζήτημα που απειλεί πλέον τον πυρήνα της επιβιώσεώς μας ως έθνους. Το Δημογραφικό.

Η Ελλάδα γεννάει. Δυστυχώς γεννάει επικίνδυνα. Και αν δεν ληφθούν μακροπρόθεσμα μέτρα, με απόλυτη εθνική συνεννόηση το Δημογραφικό από κρίση σήμερα θα καταστεί μία εθνική τραγωδία αύ-

ριο με δική μας ευθύνη.

Τα στοιχεία όλων των ερευνών καταδεικνύουν τη σοβαρότητα του προβλήματος εστιάζοντας σε δύο πολύ σημαντικά και ανσυχνητικά ευρήματα. Το χαμηλό γονιμότητα και τη γήρανση του πληθυσμού.

Ο πληθυσμός της χώρας το 1950 ήταν 7,6 εκ., ενώ το 2015 ήταν 10,8 εκατομμύρια. Όμως παρά τη φαινομενική αύξηση του πληθυσμού διασφραγισμένο είναι το ποσοτικό στοιχείο των ερευνών. Πρώτον, το 1950 ο μέσος όρος του πληθυσμού ήταν τα 30 έτη ενώ σήμερα είναι τα 43 έτη. Δεύτερο, οι γεννήσεις ανά γυναίκα το 1950 ήταν κοντά στις τέσσερις ενώ σήμερα ο δείκτης αυτός έχει πέσει στο 1,6. Τρίτον, σήμερα οι πολίτες άνω των 65 ετών είναι το 21% του πληθυσμού ενώ το 2050 η κατηγορία αυτή θα φθάσει στο 33%. Τέταρτο στοιχείο, ο πληθυσμός της χώρας βγαίνει για πρώτη φορά μεταπολεμικά από το 2011 μειούμενος, το 2017 το ισοζύγιο θανάτων-γεννήσεων ήταν αρνητικό. Μόνο για την τριετία 2015-2017 είχαμε 100.000 περισσότερους θανάτους από γεννήσεις.

Τα σενάρια των ερευνών σοκάρουν. Είναι εθνική

Μόνο για την τριετία 2015-2017 είχαμε 100.000 περισσότερους θανάτους από γεννήσεις

Άρθρο του **Μανώλη Κ. Κεφαλογιάννη**

ανάγκη να ενεργοποιηθούμε. Άμεσα.

Το 2050 ο πληθυσμός θα μειωθεί στα 8,9 εκ. Το 2080 στα 7,3 εκ. Ενώ το 2100 το αισιόδοξο σενάριο μιλάει για 5,5 εκ ενώ το απαισιόδοξο για 4,7 εκατομμύρια. Ένας επικίνδυνος εχθρός απειλεί την Πατρίδα μας, την κυριαρχία, την ύπαρξη μας.

Τα πρώτα βήματα της πολιτείας είναι προς την

σωστή κατεύθυνση. Με βασικούς πυλώνες ενός σχεδίου 4 κατευθύνσεων το οποίο περιλαμβάνει μείωση του βάρους για την απόκτηση παιδιού, στήριξη των εργαζόμενων γονέων -κυρίως των νυναικών, επιστροφή των νέων που έφυγαν και διαγενεακή αλληλεγγύη μέσω ενός σύγχρονου ασφαλιστικού συστήματος.

Η άμεση ενίσχυση για κάθε παιδί το οποίο θα γεννηθεί στη χώρα μας ώστε να αντιμετωπίζονται οι αυξημένες ανάγκες του πρώτου καιρού που αποτελούν σημαντικό αναστακτικό παράγοντα στα νέα ζευγάρια είναι ένα μέτρο προς τη σωστή κατεύθυνση. Όπως και η αύξηση του αφορολόγητου για κάθε παιδί ή η υπαγωγή όλων των βρεφικών ειδών των παιδιών στους παιδικούς σταθμούς. Στο ίδιο μήκος κύματος και τα μέτρα για την ενίσχυση της τρίτεκνης και πολύτεκνης οικογένειας.

Μέτρα που είναι μακριά από τις λογικές των ποροραδικών επιδομάτων με μορφή φιλοδωρημάτων. Αλλά τα μέτρα αυτά δεν επαρκούν.

Στο πλαίσιο των προτάσεων για τη χάρση μιας

μακροχρόνιας οικογενειακής πολιτικής πρέπει να δοθεί έμφαση και προτεραιότητα στην κοινωνική και οικονομική προστασία των οικογενειών, στην υποστήριξη της μητρότητας με τη δημιουργία ενός θετικού περιβάλλοντος για την οικογενειακή ζωή, στην ενταξίωση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής. Με στόχο πάντα τη σταθερότητα και την παρακολούθηση των εφαρμοζόμενων πολιτικών.

Οι καθοριστικοί όμως παράγοντες για την αναστροφή της σημερινής αρνητικής και ανσυχνητικής δημογραφικής τάσης είναι η οικονομική ανάπτυξη και η ευημερία της ελληνικής κοινωνίας κάτι που θα καταστήσει κάθε πόλιτη σίγουρο και ασφαλή για το μέλλον.

Το Δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι απλά ένα άλλο ζήτημα. Είναι ένα εθνικό θέμα. Το ίδιο σοβαρό αν όχι σοβαρότερο από τα άλλα εθνικά θέματα. Και απαιτείται να αντιμετωπιστεί με σοβαρότητα και εθνική συναίνεση. Με ένα εθνικό πρόγραμμα διαρκείας πάνω από κόμματα.

Το Δημογραφικό όμως δεν είναι πρόβλημα που απειλεί μόνο την Ελλάδα και την ύπαρξή της. Είναι πανευρωπαϊκό. Η Ευρώπη το 2050 θα χρειάζεται 50.000.000 νέους εργαζόμενους για να μπορέσει να στηρίξει το κοινωνικό δίκτυο προστασίας των αδυνάμων. Να στηρίξει το κοινωνικό κράτος. Και στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει η Ευρώπη να βάλει την κρίση του δημογραφικού στην κορυφή της ατζέντας της. Να δώσει λύσεις. Σήμερα, όχι αύριο.